

Închinarea în secolul 21: „În duh și în adevăr” și „Plăcută lui Dumnezeu” (3)

Serviciul divin schimbat în Noul Testament

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 21.06.2021, Actualizat: 21.06.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Vrem acum să analizăm cum s-au schimbat serviciul divin și închinarea în Noul Testament, spre deosebire de Vechiul Testament. Este extrem de important să realizăm că a avut loc această schimbare. De ce? Pentru că susținătorii unui slujiri muzicale în biserică argumentează în principal cu pasaje biblice din Vechiul Testament. Evident ei au trecut cu vederea faptul că serviciul divin nou-testamentar este diferit de cel din Vechiul Testament.

Locul închinării

Femeia samariteancă: Unde este locul închinării?

În evanghelia după Ioan capitolul 4, Domnul Isus întâlnește în Samaria o femeie care îl întreabă unde este locul de închinare. Ea pune în discuție două *locuri literale*: Samaria și Ierusalimul. Dar Domnul Isus nu confirmă niciunul dintre aceste locuri ca fiind centrul închinării, ci anunță o formă de închinare total nouă și un loc de închinare cu totul nou. El ia întrebarea ei ca prilej de a anunța închinarea creștină și de a arăta diferența dintre forma samariteană, iudaică a închinării și închinarea creștină.

Domnul Isus rezumă totul atunci când spune despre serviciul divin samaritean: „Voi vă închinați la ce *nu cunoașteți*” iar despre închinarea iudaică: „Noi ne închinăm la ce *știm*” (Ioan 4.22). Samaritenii sărbătoreau Paștele pe muntele Garizim.¹ Acest munte era centrul de închinare pentru samariteni și era în legătură cu serviciul jertfelor. Dar Dumnezeu nu și-a legat numele Său cu muntele Garizim, ci cu Ierusalimul: „În Ierusalim voi pune Numele Meu” (2. Împărați 21.4). Pentru că El a descoperit iudeilor unde trebuiau să se închine, Domnul Isus a putut spune că iudeii știau la ce se închinau: „Noi ne închinăm la ce știm”. Însă samaritenii au acționat fără să aibă vreo revelație deosebită din partea lui Dumnezeu.

Domnul Isus nu merge mai departe în ceea ce privește diferențele dintre închinarea samaritică și cea iudaică, ci respinge ambele forme de închinare cu un „dar”:

Ioan 4.23,24: *Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui. Dumnezeu este Duh și cei care îl se închină trebuie să îl se închine în duh și în adevăr.*

Închinarea personală

Vechea formă de închinare - dată de Dumnezeu și legată de o anumită cunoaștere a cerințelor lui Dumnezeu - era legată de un loc: de cortul din pustiu, respectiv de Templu. Dimpotrivă, noua formă de închinare nu este legată de un anumit loc geografic. Credincioșii sunt acum ei înșiși un templu *spiritual* (1. Corinteni 3.16), adică, un templu nematerial; și fiecare credincios în parte este un preot într-o „casă *spirituală*”, intră într-un Loc Preasfânt invizibil și aduce „jertfe *spirituale*” (1. Petru 2.5). Consecința acestei schimbări în forma de închinare: ceea ce este vizibil și exterior nu mai servește la realizarea sau promovarea închinării, așa cum era în Vechiul Testament; mai degrabă, poate distrage atenția de la adevărata închinare. Așadar, noua formă și noul loc de închinare este „în duh”!

Cât de fericiți putem fi noi că astăzi închinarea nu mai este legată de un anumit loc geografic.

Să ne imaginăm că ar trebui să călătorim la Ierusalim, sau la Roma sau în altă parte dacă am vrea să ne închinăm lui Dumnezeu. Ce eforturi, cheltuieli, timp și angajament ar fi necesare. Cât de ușor ne-a făcut Dumnezeu să ne apropiem de El astăzi: Putem intra în Locul Preasfânt spiritual - în apropierea lui Dumnezeu - și să ne închinăm Lui la orice oră din zi sau din noapte, în orice loc din lume. Acest lucru este valabil atât pentru închinarea comună, cât și pentru cea personală.

Închinarea colectivă

În închinarea colectivă, însă, avem de-a face cu un loc geografic; pentru aceasta trebuie să ne adunăm într-un singur loc. Dar locul în care are loc strângerea este complet irelevant. Nici nu contează dacă este într-o sală mare, o sală de festivități sau într-o mansardă mică din munți. Desigur, Tatăl caută și apreciază și închinarea noastră personală acasă, în „camera” noastră, cu ușa încuiată (Matei 6.6). Dar dacă noi ca o „preoție sfântă” vrem să aducem închinare împreună, „jertfe duhovnicești” (1. Petru 2.5), acolo unde Hristos „vrea să laude pe Dumnezeu în mijlocul adunării” (Evrei 2.12), atunci trebuie să ne adunăm într-un loc; nu putem face acest lucru în mod virtual în fața unui ecran. Dar accentul nu este pus pe un anumit loc geografic, ci pe un loc spiritual, care este definit de principii specifice: noi trebuie să ne adunăm acolo unde Domnul Isus este cu adevărat în mijloc; unde El este centrul; unde oamenii se adună în Numele Lui (Matei 18.20); unde sunt recunoscute drepturile Lui și tot ce este în legătură cu Numele Lui.

Tatăl

Ioan 4.23: ... adevărații închinători se vor închina *Tatălui* ... pentru că și *Tatăl* caută astfel de închinători ai Lui.

Dumnezeu este revelat în Noul Testament ca *Tată*

Domnul Isus a venit ca să facă cunoscut Numele Tatălui Său:

- **Ioan 17.1,6:** Isus ... a spus: „*Tată*, ... [*Eu*] am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume.
- **Ioan 1.18:** Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu: singurul Fiu, care este în sânul *Tatălui*, Acela L-a făcut cunoscut.
- **Matei 11.27:** ... pe *Tatăl* nu-L cunoaște cineva, în afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.
- **Ioan 14.9:** Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe *Tatăl*.

Dumnezeu nu a fost revelat ca *Tată* în Vechiul Testament

Pentru noi este foarte evident când Domnul Isus vorbește aici despre Tatăl. Dar ce revelație trebuie să fi fost aceasta pentru ucenicii din acea vreme! Numele *Tatălui* nu a fost cunoscut în acest fel până acum; doar Domnul Isus L-a revelat.

Credincioșii din Vechiul Testament nu au invocat Numele Tatălui. Deși psalmiștii aveau deja o bănuială că Dumnezeu este ca un Tată (Psalmul 68.6; 103.13), însă ei își adresează cântările și rugăciunile lui Iahve. În calitate de Fiu al Tatălui, în Noul Testament, Domnul Isus poate acum să-L reveleze pe Dumnezeu ca Tată în toate detaliile. În Vechiul Testament auzim din când în când de Numele Tatălui (compară cu Isaia 63.16; Isaia 64.7; Ieremia 31.7,9), dar acolo Tatăl este mereu doar sursa tuturor celor care există; în niciun moment El nu a fost revelat atunci în esența Sa cea mai profundă și cu atât mai puțin ce relație intimă ar putea avea omul individual cu El.

Noi suntem copii ai Tatălui

Pentru noi astăzi este valabil: „Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu; și suntem” (1 Ioan 3.1). Noi am devenit copiii Săi și am intrat exact în aceeași relație cu El ca și singurul Fiu născut, Domnul Isus Însuși.² Așa cum copiii au aceeași natură ca și părinții lor, tot așa toți cei născuți din Dumnezeu au natura Tatălui lor: au devenit „părtași ai naturii divine” (2. Petru 1.4). Acesta este un privilegiu de neînțeles al harului lui Dumnezeu. Pentru că am primit Duhul Sfânt, ne putem adresa lui Dumnezeu în mod familiar cu „Ava, Tată” (Romani 8.15; Galateni 4.6), așa cum a făcut Domnul Isus Însuși când S-a rugat: „Ava, Tată, la Tine toate sunt posibile!” (Marcu 14.36).

Acum înțelegem de ce, în Ioan 4.23,24, atunci când se pune întrebarea cu privire la locul potrivit de închinare, muntele Garizim și chiar Templul din Ierusalim își pierd importanța. Noul mod de închinare este de o natură cu totul diferită: închinarea în sine nu este legată de un loc stabilit fix, iar subiectul și motivul închinării creștine este *Tatăl* și că El a dat pe Fiul Său. Locuri sau obiectele speciale, cum ar fi crucile, altarele, tămâia sau ornamentele, nu pot decât să distragă atenția. De aceea în timpul serviciului divin ar trebui să evităm tot ceea ce ar putea să ne distragă atenția de la adevăratul subiect al închinării.

Tatăl este izvorul tuturor binecuvântărilor

Am văzut mai devreme că noi în calitate de copii ai lui Dumnezeu, suntem puși într-o minunată relație de apropiere cu Dumnezeu, în care acum ne putem adresa Lui cu numele de Tată. Am primit, de asemenea, o natură nouă, astfel încât acum ne putem simți bine în prezența lui Dumnezeu, fără teama de păcat și de judecată, pentru că suntem „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” (Efeseni 1.4).

Dar nu peste tot cuvântul „Tată” este o expresie a acestei relații intime pe care o avem cu Dumnezeu. În cântările Worship moderne numele Tatălui apare foarte des, dar este adesea folosit doar în sensul că acest nume indică sursa sau originea a ceva (de exemplu, originea omenirii). În acest fel L-au cunoscut și izraeliții pe Dumnezeu ca Tată al lor: ca sursă din care provin toate binecuvântările.

Tatăl Domnului Isus este acum Tatăl nostru

În Noul Testament, însă, altceva este central în legătură cu Numele Tatălui: în mod deosebit noua noastră poziție de copii și fii ai lui Dumnezeu, precum și iubirea intimă a Tatălui, care ne iubește așa cum L-a iubit pe propriul Său Fiu (compară cu Ioan 17.23).

Tocmai acest lucru era nou și deosebit, faptul că Tatăl Domnului Isus este acum și Tatăl credincioșilor: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru”, a spus Domnul Isus Mariei după învierea Sa, care trebuia să transmită acest mesaj „fraților Săi” (Ioan 20.17). Deci, credincioșii Noului Testament trebuiau să-L cunoască pe Dumnezeu într-un mod mult mai profund decât L-au cunoscut vreodată mai înainte toți credincioșii: ca Tată al lor.

Deși suntem aduși la Dumnezeu în această apropiere de neînțeles, într-o relație Tată-copil, să nu uităm cu cine avem de-a face: Acela, pe care Îl numim Tatăl nostru, este „fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, El care singur are nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea” (1. Timotei 6.15,16). De aceea este de asemenea de neconceput ca noi să vorbim cu ușurință și ireverențios despre „tăticul nostru din ceruri”, chiar dacă ne putem adresa lui Dumnezeu în mod familiar cu „Ava, Tată”, așa cum copiii mici se adresează tatălui lor. Adăugarea cuvântului „Tată” ne indică faptul că ar trebui să avem în continuare respectul necesar pentru Tatăl nostru ceresc.

Ne bucurăm noi că suntem copii ai Tatălui?

Poate că uneori ne lipsește bucuria de a avea o relație atât de strânsă cu Dumnezeu. Care ar putea fi motivul pentru asta? În primul rând, obișnuința joacă cu siguranță un rol important. Lucrurile pe care le auzim mereu se uzează, din păcate, în sensibilitatea noastră, astfel încât le considerăm lucruri obișnuite, de la sine înțelese. De aceea trebuie să ne ocupăm mereu în mod conștient cu aceste lucruri, pentru a nu pierde bucuria de ele.

Iubim noi lumea?

Pe de altă parte, poate că și un stil de viață lumesc este un motiv pentru care ne lipsește bucuria pentru aceste lucruri. De aceea în prima epistolă a lui Ioan ni se cere: „Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume” (1 Ioan 2.15,16). Dragostea Tatălui nu este în noi dacă iubim lumea: dacă ne-am obișnuit cu un stil de viață lumesc și preponderent pământesc; dacă dăm prioritate lucrurilor carnale în viața noastră și ne preocupăm de ceea ce place ochilor noștri; dacă suntem trufași și mândri și nu condamnăm toate aceste lucruri. Atunci nu vom cunoaște dragostea, pe care ne-a dat-o Tatăl, și nu ne vom putea bucura de calitatea noastră de fii ai lui Dumnezeu. Atunci ne vom mulțumi cu o „închinare” care place în principal cărnii din noi. Un mod de viață complet pământesc sau lumesc ne împietrește conștiința și sentimentele noastre spirituale față de vorbirea lui Dumnezeu, iar viața nouă în Hristos nu se poate desfășura.

Tatăl caută închinători

Versetul 23 din Ioan 4 este un verset foarte bogat în conținut. Domnul Isus spune că Tatăl *caută* închinători:

Ioan 4.23: Adevărații închinători se vor închina Tatălui ...; pentru că și Tatăl *caută* astfel de închinători ai Lui.

Dumnezeu nu cere

Deci Dumnezeu *nu cere* ceva de la om, ca în Vechiul Testament, ci El *caută* ceva la el. Tot ceea ce Dumnezeu avea de cerut de la om, a primit de la Fiul Său. Domnul Isus a îndeplinit perfect cerințele lui Dumnezeu - ascultare, sfințenie, puritate, credincioșie, neprihănire, dreptate. Acum Tatăl *caută* închinători. El îi găsește în oamenii care se bucură împreună cu El de Fiul Său. Ei se închină Tatălui pentru că L-a dat pe Fiul Său.

Tatăl *nu cere* închinare și nu vrea să „producă” închinare în noi. El nu vrea să ne amețească și să ne ducă la delir cu muzică tare, efecte de lumină și sisteme de ceață până când suntem „în dispoziția potrivită” pentru a-l da onoare. El *caută* inima ta, o inimă care arde pentru Fiul Său. Ucenicii din Emaus au spus: „Nu ne ardea oare inima în noi?” (Luca 24.32). De ce ardea? Pentru că ei au avut o întâlnire cu Domnul cel viu; pentru că Hristos le-a explicat din Scripturi toate „cele despre El” (Luca 24.27).

Tatăl caută – Domnul Isus caută

Pe de o parte, Tatăl caută oameni care se bucură de Fiul Său, iar pe de altă parte, Domnul Isus a venit pe pământ pentru ca El Însuși „să *caute* și să mântuiască ce este pierdut” (Luca 19.10), iar apoi să le dezvăluie celor pe care i-a găsit ceea ce este infinit de prețios pentru inima Sa: Tatăl Său!

„Tatăl caută astfel de închinătorii ai Lui” - aceasta este, de altfel, singura dată când citim că Tatăl caută ceva. Cât de mult ar trebui să ne emoționeze faptul că Dumnezeu, Tatăl, Își dezvăluie inima: că fericitul și singurul Dumnezeu caută ceva!

Și totuși, unii consideră că o oră de închinare este o pierdere de timp; timpul ar putea fi folosit mai bine pentru a predica Evanghelia sau pentru a ține prelegeri despre doctrină. Această atitudine ne amintește de reacția unor ucenici după ce Maria din Betania i-a adus Domnului Isus închinarea inimii sale, oferindu-l un nard foarte prețios, care valora cât salariul pe un an al unui zilier. Unii au fost de părere: Ce risipă! Ce fapte bune s-ar fi putut face pentru semeni cu acei bani! (compară cu Marcu 14.3-5; Ioan 12.3-5).

Adevărata închinare

Adevărata închinare este posibilă abia după ce Fiul L-a revelat pe Tatăl și după ce Duhul Sfânt a venit pe pământ. Învățătorul biblic John Stuart Blackburn (1907-1996) scrie:

Nici închinarea adusă Lui ca Cel Atotputernic și nici ca Iehova nu era adevărata închinare. Adevărata închinare a devenit posibilă doar prin coborârea Fiului, care L-a revelat pe Tatăl, a făcut cunoscut pe Duhul Său și i-a căutat pe cei care se vor închina Tatălui în duh și adevăr.

Cuvântul „adevărat” sau „cu adevărat” este în sine o confirmare certă a caracterului definitiv al revelației lui Dumnezeu ca Tată. În această Evanghelie a lui Ioan, în afară de expresia „adevărații închinători”, există alte patru exemple de utilizare a acestui cuvânt: „Lumina adevărată” în capitolul 1.9, „pâinea adevărată” în capitolul 6.32, „vița adevărată” în capitolul 15.1 și „singurul Dumnezeu adevărat” în capitolul 17.3. În aceste exemple, acest cuvânt denotă realitatea, spre deosebire de umbră, finalul mai degrabă decât temporarul, ceea ce este complet, mai degrabă decât ce este incomplet. Astfel, în toate cazurile, ceea ce se referă la Israel (inclusiv la Ioan Botezătorul) și, prin urmare, era parțial, umbrit și incomplet, contrastează cu ceea ce a devenit prin Hristos. Ultima și cea mai mare este revelația finală și completă a lui Dumnezeu ca Tată, spre deosebire de revelațiile parțiale ale Lui sub Numele din Vechiul Testament.³

Veridicitatea practică

Ca și creștini, care Îl cunosc pe Tatăl și I se închină în duh și adevăr, în loc să-I aducă închinare cu lucruri materiale, suntem în principiu „adevărați închinători”. Dar veridicitatea în închinare trebuie să ne caracterizeze și într-un mod foarte practic. Putem să cântăm cântările „corecte”, să renunțăm la formele de exprimare exterioare emfatică, să rostim rugăciuni care sunt în concordanță cu adevărul revelat al lui Dumnezeu, și cu toate acestea gândurile noastre nu sunt la acest subiect. În ceea ce privește poziția suntem închinători adevărați, dar închinarea noastră este lipsită de veridicitate. Este doar o aparență exterioară, dar nu și un adevăr interior (compară cu Psalmul 51.6). Cât de regretabil ar fi un asemenea caracter contradictoriu!

Închinarea și pregătirea

Adevărata închinare are nevoie de pregătire. Dacă vrem să ne închinăm lui Dumnezeu, dacă vrem să ne închinăm lui Hristos, trebuie să ne fi preocupat în prealabil cu El. În caz contrar, închinarea personală nu va avea loc. Și nu este altfel nici în cazul închinării colective din cadrul adunărilor: dacă în timpul săptămânii nu ne-am ocupat cu Domnul nostru și cu slava Sa, dacă nu am citit, de exemplu, ceva în psalmi, profeți sau chiar în evangheliile despre calea și suferințele Sale, atunci când ne adunăm, inimile noastre vor fi reci și gândurile noastre vor rătăci, și nu va ieși din noi o închinare adevărată.

Închinarea „în duh”

Ioan 4.23,24: Adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh ... Dumnezeu este Duh și cei care I se închină trebuie să I se închine *în* duh și în adevăr.

Duhul Sfânt este izvorul închinării

Noua formă de închinare are loc *în* sau *prin* Duhul. Adică, Duhul Sfânt este izvorul de închinare în inima credinciosului. În afară de aceasta, închinarea nu este doar o chestiune *religioasă*, ci și o chestiune *de spirit*. „Dumnezeu este un Duh” - cuvântul *un* nu se regăsește în textul grecesc de bază.⁴ Așadar, nu este vorba de faptul că Dumnezeu este Duhul [cu articol hotărât] Sfânt, ci de faptul că Dumnezeu este duh. Este vorba de lucruri religioase și spirituale.

Duhul Sfânt este puterea închinării

Desigur, dacă vrem să ne închinăm, ne putem închina lui Dumnezeu doar prin puterea Duhului Sfânt și prin faptul că El ne mișcă inimile să facem acest lucru. Astfel, în Filipeni 3.3 găsim referința că noi Îi slujim lui Dumnezeu „*prin Duhul*”, iar nota din traducerea Bibliei Elberfelder spune chiar că noi „*prin Duhul practicăm serviciul divin*”.

„În duh” înseamnă, pe de o parte, că noi avem de-a face cu un loc *nou* în care are loc închinarea, și anume, *în Duhul*, și pe de altă parte, ni se îndreaptă atenția (în legătură cu Filipeni 3.3) spre *călăuzirea și puterea* Celui prin care se exercită serviciul divin. Ca un motiv pentru faptul că noi trebuie să ne închinăm „Tatălui în duh și adevăr”, Ioan 4.24 spune: „Dumnezeu este un Duh”. Aceasta înseamnă că în închinarea nou-testamentară avem de-a face cu domeniul spiritual, nu cu cel material.

Serviciul divin în Vechiul Testament era „material”

În Vechiul Testament, serviciul divin iudaic, cu toate jertfele sale, se adresa omului natural, omului „în carne”. Desigur, aceste jertfe trebuiau să fie oferite *lui Dumnezeu*, dar serviciul divin și închinarea erau făcute într-un mod “material”⁵, care se adresa omului natural. Apropierea de Dumnezeu era asociată cu simțămintele naturale ale corpului: Se putea vedea, auzi, simți, mirosi și gusta ceva. Toate cele cinci simțuri au fost apelate:

- Vederea: clădirea impunătoare, impresionantă a Templului (2. Cronici 9.3,4; Luca 21.5; Hagai 2.3).
- Auzirea: sunetul instrumentelor muzicale (1. Cronici 25.1,6; Psalmul 150,3-5).
- Gustul: mâncatul, de exemplu din carne (Leviticul 7.15)
- Mirosirea: Mirosul cărnii prăjite (Leviticul 1.9) sau al untdelemnului de ungere sau cel de la lucrarea de tămâiere (Leviticul 30.22-38)
- Pipăirea: acțiunile de jertfire (Leviticul 1-3); săritul și jucatul (1. Cronici 15.29).

În cadrul serviciului divin vechi-testamentar se foloseau și lucruri materiale, cum ar fi animale (Leviticul 1; 3), prăjitură (Leviticul 2), fructe (Deuteronomul 26).

Serviciul divin nou-testamentar este „spiritual”

Pentru noua formă de închinare este deosebit de important faptul că Dumnezeu este *Duh*; de aceea, adevărata închinare *trebuie* să corespundă acestui caracter. Dumnezeu nu este palpabil din punct de vedere material, ca și cum El ar avea urechi ca un om, ca să se bucure de muzica flautelor și a țambalelor, sau un nas care să se bucure de mirosul cărnii prăjite

(jertfite). Desigur, Dumnezeu are ochi, pentru că dorește să ne sfătuiască „având ochiul îndreptat asupra noastră” (Psalmul 32.8); are urechi, pentru că El „ascultă rugăciunea” (Psalmul 65.2); are gură, pentru că El „va lovi pământul cu nuiuaa gurii Lui” (Isaia 11.4); și are nas, pentru că moartea lui Hristos a fost pentru El un „parfum de bună mireasmă” (Efeseni 5.2). Cu toate acestea noi nu trebuie să ne gândim aici la ochi, urechi, nas sau gură materiale. Este mai degrabă o vedere spirituală, așa cum un creștin credincios are „ochii inimii” (Efeseni 1.18).

De aceea, astăzi, cei care vor să se închine lui Dumnezeu trebuie să o facă într-un mod spiritual. Acest lucru nu înseamnă doar în puterea Duhului Sfânt; oricât de important ar fi acest lucru, nu la asta se referă pasajul nostru biblic din Ioan 4.23,24. Aici este vorba în mod deosebit de faptul că noi ne închinăm într-un mod spiritual, adică într-un mod nematerial și cu o mentalitate spirituală. Închinarea în Duhul înseamnă, așadar, tocmai că cel care se închină are acces la Dumnezeu și la inima Tatălui prin Duhul (compară cu Efeseni 2.18) și de aceea nu trebuie să mai fie preocupat cu lucrurile vizibile sau exterioare. A te „închina” lui Dumnezeu prin cântări speciale, prin „muzică Worship”, prin efecte de lumină sau instrumente muzicale nu este o închinare plăcută lui Dumnezeu. Oricine crede că se poate închina Tatălui în acest fel nu este un închinător adevărat. Cu cât accentul se pune mai mult pe stimuli externi (instrumente muzicale, ritm, volum, efecte de lumină, ceață, scenete), cu atât mai mult aceasta se aseamănă cu întoarcerea la închinarea iudaică și cu atât mai puțin are a face cu adevărata închinare.

Pericolul închinării „carnale”

Închinarea carnală și concepută de oameni va căuta întotdeauna forma exterioară, acțiunea vizibilă și ceea ce este atrăgător pentru simțuri și suflet. În această formă omenească de închinare, în cele din urmă, nu se are în vedere Dumnezeu, ci pe sine însuși. Atmosfera înconjurătoare, ceremoniile și ritualurile impresionante și muzica înălțătoare produc în noi senzații pe care le confundăm prea ușor cu închinarea. Învățătorul biblic H. L. Heijkoop (1906-1995) scrie:

Dacă ne întoarcem la formele Vechiului Testament și adaptăm închinarea creștină la ele, pierdem semnul distinctiv al creștinismului, și anume închinarea prin Duhul lui Dumnezeu.⁶

Instrumente muzicale în serviciul divin?

Unul dintre marile țeluri ale epistolei către Evrei este de a ne arăta clar că închinarea noastră de astăzi nu trebuie să se bazeze pe formele Vechiului Testament. De aceea, nu găsim niciun pasaj biblic în Noul Testament din care am putea concluziona că la începutul creștinismului instrumentele muzicale ar fi avut vreo semnificație deosebită în serviciul divin, spre deosebire totală de Vechiul Testament. Singurele „instrumente” pe care le găsim în Noul Testament sunt inima, buzele, duhul și mintea:

- **Efeseni 5.19:** Vorbind între voi cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, lăudând și cântând Domnului *în inima voastră*.

- **Coloseni 3.16:** Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea, învățându-vă și îndemnându-vă unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, cântând *în inimile voastre* lui Dumnezeu în har.
- **Evrei 13.15:** Prin El [Isus] să-l aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică *rodul buzelor* care mărturisesc Numele Lui.
- **1. Corinteni 14.15:** Mă voi ruga *cu duhul*, dar mă voi ruga și *cu mintea*; voi cânta *cu duhul*, dar voi cânta și *cu mintea*.

De altfel, chiar și *în* Locul Preasfânt din Vechiul Testament muzica nu juca un rol decisiv, iar noi, creștinii credincioși, avem „intrare liberă *în* Locul Preasfânt” (Evrei 10.19). În Vechiul Testament, muzica din Templu era o *slujbă a leviților*. Leviții au fost numiți pentru a ajuta pe preoți. În ceea ce privește închinarea noastră nou-testamentară, avem de-a face însă cu *slujba preoțească* (compară cu 1. Petru 2.5), iar noi slujim *în* Locul Preasfânt și nu *în fața* Locului Preasfânt, așa cum făceau leviții. Chiar și în Vechiul Testament, serviciul unui preot în Locul Preasfânt era caracterizat de cea mai mare simplitate posibilă și nu era orientat pentru a face apel la simțuri.

Dacă totuși astăzi se folosesc instrumente muzicale în serviciul divin, ele ar trebui să servească doar pentru a sprijini cântarea și pentru a-i ajuta pe cei care cântă să mențină melodia. De aceea, cu siguranță nu este nevoie de mai mult de un singur instrument.

Cântare axată pe text

De asemenea, nici muzicianul și abilitățile sale muzicale, nici instrumentul nu trebuie să fie în prim-plan, ci textul cântării. Un element important al cântării creștine și motivul pentru care în epistola către Efeseni și epistola către Coloseni suntem chemați să cântăm cântări creștine este, pe de o parte: versurile cântărilor ne aduc în legătură cu Dumnezeu, prin aceea că ne gândim la versuri și, prin aceasta la Dumnezeu. Efeseni 5.19 nici măcar nu spune „*cântând* unul altuia”, ci mai degrabă „*vorbind* între voi cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, laudând și cântând Domnului în inima voastră”. În al doilea rând, cântările cântate împreună sunt singura posibilitate de a vorbi în același timp cu *o singură* gură înaintea lui Dumnezeu și de a fi preocupați cu aceleași gânduri. De aceea apreciem cântările spirituale autentice din cadrul străngerilor laolaltă ca fiind foarte valoroase.

Folosirea instrumentelor muzicale în timpul Noului Testament?

Vechiul Testament menționează instrumentele muzicale în legătură cu serviciul divin, dar nu aceasta a fost atmosfera din care a apărut creștinismul. Chiar și numai din acest motiv, nu trebuie să presupunem că referințele din Vechiul Testament la muzica în serviciile divine pot fi aplicate la serviciul divin din Noul Testament, așa cum fac unii astăzi. Astfel, Martin Heide scrie:

În sinagogă era interzisă folosirea instrumentelor muzicale, dar cântatul era cultivat cu devotament. Stilul de cântare al primilor creștini a luat ca model pe cel al sinagogii - la urma urmei, ei erau suficient de familiarizați cu serviciul divin din sinagogă. Cu siguranță că Isus și apostolii au cântat imnul de laudă la sărbătoarea Paștelui pe o melodie cunoscută de toți. Într-

o mare parte a bisericii creștine timpurii, Psaltirea a servit ca un fel de „Carte de cântări”, corespunzând cântecului sinagogal, cântarea lor era, de asemenea, „logocentrică”.⁷⁸

Închinarea nou-testamentară este o închinare a inimii

Să ne întoarcem la închinarea „în duh” (Ioan 4.24): ea este mai ales o închinare a inimii și vizează interiorul. Este cântarea și lăudarea „în inimile noastre” (Efeseni 5.19). Închinarea „în duh” nu este legată de ritualuri, acțiuni sau locuri specifice. Credinciosul intră prin Duhul în Locul Preasfânt ceresc nevăzut și se închină lui Dumnezeu. Domnul Isus, ca Om și ca înaintaș al nostru, a intrat deja în acest Loc Preasfânt în trup; credinciosul o face prin Duhul: „Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Locul Preasfânt ... pe calea cea nouă și vie” (Evrei 10.19).

Bineînțeles, nu intrăm în sensul propriu al cuvântului într-un Loc Preasfânt material; accentul este pus aici mai degrabă pe ceea ce se întâmplă în inima sau în duhul închinătorului, chiar dacă acest lucru poate fi făcut audibil prin acte exterioare, cum ar fi cântatul și rugăciunea. Închinarea „în duh” se caracterizează așadar prin simplitate și sobrietate de exprimare. Orice emoție carnală întinează o închinare lucrată în duhul.

Pe de altă parte, putem fi simpli și sobri și poate că ne putem lipsi de orice instrumente, dar totuși nu participăm cu inima. Putem cânta cu buzele noastre cântări de închinare frumoase din punct de vedere melodic, dar dacă mintea noastră nu este atentă la versuri și cântăm cântarea în mod mecanic, fără să ne gândim la mesajul versurilor, atunci aceasta nu este „închinare plăcută lui Dumnezeu” (1. Petru 2.5). Trebuie să „cânt laude cu duhul” și „cu mintea” (1. Corinteni 14.15). Cineva a spus odată:

Ochiul lui Dumnezeu este pe deplin atent la ceea ce se întâmplă în duhul închinătorului.

Desigur, închinarea se va arăta și în declarațiile care ne trec pe buze, iar Dumnezeu dorește „rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (Evrei 13.15), dar adevărata închinare are loc în inimile noastre. Așa continuă să scrie H. L. Heijkoop:

Slava Tatălui și slava Fiului sunt atât de mari încât inimile noastre sunt prea mici pentru a înțelege ceea ce vedem. Cu atât mai puțin suntem capabili să exprimăm această glorie în cuvinte. Dar noi ne închinăm „în duh”. Așadar, închinarea noastră nu⁹ constă în cuvintele noastre, ci în sentimentele spirituale care se ridică din inimile noastre.¹⁰

Subiectul închinării

Duhul lui Dumnezeu ne va preocupa întotdeauna în închinare cu subiectul închinării: cu Tatăl și cu Fiul. În închinare îi spunem *Tatălui*, prin puterea *Duhului Sfânt*, ceea ce am găsit în Fiul; și, asemenea bătrânilor din Apocalipsa 5.6-8, ne prosternăm înaintea „Mielului ca înjunghiat” și ne închinăm. Aici închinarea este în legătură cu Mielul. Fiul este și El demn de închinare, „... pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl. Cine nu-L onorează pe Fiul, nu-L onorează pe Tatăl care L-a trimis” (Ioan 5.23).

Necredincioșii nu se pot închina

Nu mai este nevoie să menționăm că numai oamenii născuți din nou din Duhul Sfânt pot oferi o închinare adevărată și plăcută lui Dumnezeu. Chiar și numai acest lucru arată că este nepotrivit să aduci sau să inviți necredincioși la închinare; de asemenea, este nepotrivit să cânti cântări de închinare cu necredincioși în întâlnirile de evanghelizare. Vom discuta acest aspect mai târziu (a se vedea capitolele 6 și 19).

Închinarea „în adevăr”

Ioan 4.23,24: Adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh ... Dumnezeu este Duh și cei care l se închină trebuie să l se închine *în duh și în adevăr*.

Însă închinarea creștină nu este numai o închinare în *duh*, ci și închinare în *adevăr*. Aceasta înseamnă că închinarea noastră trebuie să fie în concordanță cu ceea ce Dumnezeu a descoperit despre Sine și despre planul Său. Acest lucru are două aspecte:

Închinarea trebuie să corespundă adevărului Cuvântului lui Dumnezeu

În primul rând, trebuie să ne străduim să ne asigurăm că tot ceea ce spunem, cântăm sau ne rugăm este în conformitate cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Dar teama de a greși și, de aceea, de a nu participa niciodată în mod public, este la fel de greșită ca și nepăsarea în alegerea cuvintelor. O adunare ar trebui să aibă mare grijă, atunci când alege repertoriul de cântări, ca acestea să corespundă adevărului revelat, pentru că gândurile greșite se instalează în minte deosebit de ușor prin intermediul cântărilor.

Închinarea trebuie să corespundă descoperirilor nou-testamentare despre Dumnezeu

La fel cum afirmațiile noastre ar trebui să fie complet adevărate, tot așa și conținutul lor ar trebui să corespundă adevărului pe care îl avem *astăzi* despre Tatăl și Fiul. Când vorbim despre Dumnezeu ca fiind Atotputernicul și Creatorul, atunci și acest lucru aparține adevărului - credincioșii din Vechiul Testament cunoșteau și ei acest adevăr - dar nu corespunde cu ceea ce Dumnezeu ne-a revelat *astăzi* despre Sine.

Domnul Isus spune în Ioan 17.17: „*Cuvântul* Tău este *adevăru*”. Închinarea trebuie să fie în concordanță cu acest cuvânt al adevărului. Dar adevărata închinare „în adevăr” se preocupă mai ales cu Persoana care este adevărul: „Isus i-a spus: «Eu sunt calea și adevărul și viața»” (Ioan 14.6). Acest lucru înseamnă în mod deosebit, așa cum am menționat mai sus: noi, credincioșii de astăzi, Îl cunoaștem pe Dumnezeu într-un mod cu totul diferit față de Israel în Vechiul Testament, și anume prin Hristos. Ei Îl cunoșteau pe Dumnezeu ca Dumnezeu al legământului lor, *lahve*; noi, dimpotrivă, Îl cunoaștem ca Tată, căci cine l-a văzut pe Domnul Isus „l-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9). Deci noi stăm într-o *relație mult mai intimă* cu Dumnezeu, deoarece Îl cunoaștem ca Tată al nostru personal.

Tradus de la: [Buchvorstellung: Anbetung im 21. Jahrhundert](#)

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Poporul Israel, la intrarea în Țara Făgăduinței, a pus pe muntele Garizim binecuvântarea care urma să îi urmeze dacă erau ascultători (Deuteronomul 11.29; 27.12). Ea exista de la întoarcerea din captivitatea babiloniană.

[2] Chiar dacă El desigur rămâne „Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29).

[3] John S. Blackburn, *Wahre Anbetung*, Neustadt/Weinstraße (Ernst-Paulus-Verlag) 1991, pag. 90–91. Titlul original în engleză, *The True Worship*, Londra (Central Bible Truth Depot) 1964; revizuit și editat din nou în anul 1984.

[4] În traducerea Elberfelder este exprimat aceasta prin scrierea cuvântului cu litere mici.

[5] Dacă aici este vorba de „material” în contrast cu „spiritual” și, în același timp, „nespiritual” este opusul lui „spiritual”, acest lucru nu înseamnă că „material” trebuie pus pe aceeași treaptă cu „nespiritual”. Aici este vorba de două niveluri complet diferite. De asemenea „material” nu ar trebui să fie echivalat cu „fără valoare”. Aceasta era forma de serviciu divin rânduit de Dumnezeu în Vechiul Testament. Și chiar și astăzi, nu tot ce este material este nespirtual sau fără valoare. Îmbrăcămintea noastră, poziția noastră la rugăciune, lungimea părului și acoperirea capului au desigur semnificația lor.

[6] H.L. Heijkoop, *Briefe an junge Menschen*, Neustadt/Weinstraße (Ernst-Paulus-Verlag) 1985, pag. 123–124 (astăzi se poate procura cu titlul *Mit Jesus Christus beginnen*).

[7] Din cuvântul grecesc „*logos*” = „cuvântul”. În cadrul unui cântat „logocentric”, textul stă în centru.

[8] Martin Heide, *Musik um jeden Preis*, Bielefeld (CLV) ³1993, pag. 31.

[9] Noi am adăuga „numai” după micul cuvânt „nu”. Căci chiar și cuvintele rostite, dacă sunt rostite sub călăuzirea Duhului Sfânt, fac cu siguranță parte din închinare.

[10] H. L. Heijkoop, *Briefe an junge Menschen*, Neustadt/Weinstraße (Ernst-Paulus-Verlag) ⁶1985, pag. 125.